

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 7. 2014, č. j. 10 A 119/2013 – 34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 7. 2014, č.j.10 A 119/2013-34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12. 8. 2013, č. j. PPR-14732-8/ČJ-2013-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 21.600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12. 8. 2013, č. j. PPR-14732-8/ČJ-2013-990131 podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 12. 4. 2013, č. j. ŘKŘ-547/2013, jímž byla podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení, neboť nebyly shledány důvody pro obnovu řízení o žádosti žalobce o proplacení 150 hodin nařízeného výkonu služby přesčas v kalendářním roce 2009, která

byla zamítnuta rozhodnutím (sdělením) ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 27. 1. 2011, č. j. KRPC-80675-2/ČJ-2010-0200OP.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žádost žalobce o obnovu řízení ze dne 13. 2. 2013, směřuje proti rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 27. 1. 2011, č. j. KRPC-80675-2/ČJ-2010-0200OP, o němž žalobce tvrdí, že se opírá o nepravdivý důkaz. Žalovaný po posouzení skutečností uvedených v odvolání a v předchozí žádosti o povolení obnovy řízení dospěl k závěru, že podmínky pro povolení obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru nebyly naplněny. K námitce žalobce, že jej služební funkcionář měl vyzvat k doplnění žádosti o povolení obnovy řízení, žalovaný uvedl, že žádost o povolení obnovy řízení byla dostatečně konkrétní a byl z ní zřejmý její důvod – závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 – 126. Správní orgán prvního stupně posoudil důvody uvedené v žádosti žalobce o povolení obnovy řízení a zjistil, že nenaplní ustanovení § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, neboť zmíněný rozsudek byl již správnímu orgánu prvního stupně znám a nejedná se tudíž o novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl žalobce bez svého zavinění uplatnit. Požadavku žalobce, aby mu byly doručeny vnitřní předpisy upravující jednání poradní komise žalovaný nevyhověl s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, s odůvodněním, že tento předpis mimo jiné obsahuje osobní údaje. K dalšímu požadavku žalobce na přizvání k jednání senátu a umožnění jeho procesních práv žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení nebyl spisový materiál nikterak rozšířen či doplněn, se spisovým materiálem byl zástupce žalobce seznámen naposledy dne 29. 4. 2013, tedy v době, kdy již bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno a doručeno. Žalobce nebyl k jednání senátu poradní komise přizván, neboť senát disponoval dostatečnými argumenty jak ze strany zmocněnce žalobce, tak ze strany správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že je nepřezkoumatelné a spočívá na nesprávném právním názoru. Správní orgány obou stupňů podle žalobce řádně nezjistily skutkový stav a porušovaly procesní předpisy, což má za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce dále namítal, že do spisu nebyly založeny vnitřní předpisy týkající se pravomoci a příslušnosti orgánu prvního stupně, na které správní orgány obou stupňů odkazují. Žalobce nemá možnost se s těmito dokumenty seznámit, neboť nejsou jakkoliv publikované. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak podle žalobce nemá oporu ve spisu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mohlo být vydáno osobou k tomu nepřislušnou, neboť mu je známo, že o žádostech o doplacení v prvním stupni rozhoduje náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje. Žalobce žalovanému vytknul, že se nevypořádal s jeho důkazními návrhy, pouze bez bližšího odůvodnění uvedl, že jsou irelevantní a nevypořádal se ani s odvolacími námitkami, v nichž namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí žalovaného spočívá na nepravdivých skutečnostech. Žalobce se odvolával na nedostatečné personální obsazení a toto i doložil.

[4] Podle žalobce při vydání rozhodnutí žalovaného nebyl dodržen § 174 odst. 1 písm. a) a b) a § 194 zákona o služebním poměru, neboť žalobci nebylo umožněno, aby se účastnil jednání senátu poradní komise a aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí a argumentaci služebního funkcionáře. Žalovaný nezjišťoval skutkový stav, ale pouze formálně zamítl odvolání. Žalobce pořádal o rozšíření senátu poradní komise o dva členy z řad odborové organizace, senát však byl rozšířen pouze o jednoho člena, aniž bylo vysvětleno, z jakého důvodu nebylo tomuto návrhu vyhověno. Zároveň nebyl tento člen informován o jednání senátu poradní komise a senát věc rozhodoval v původním složení. V rámci odvolacího řízení žalobce požádal o zaslání dokumentů upravujících pravidla jednání senátu poradní komise. Tyto dokumenty však nebyly žalobci

pokračování

doručeny a návrh byl s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, odmítnut s odůvodněním, že tyto předpisy obsahují osobní údaje. Tento odkaz označil žalobce za nepřiléhavý a zavádějící. Dále dle žalobce došlo k porušení § 192 odst. 3 a § 181 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o služebním poměru.

[5] Správní orgány obou stupňů v předmětném řízení vůbec neprováděly zjišťování skutkového stavu tak, jak jim to ukládá § 181 odst. 1 zákona o služebním poměru. Vzaly v úvahu pouze žádost o obnovu řízení, a aniž by žalobce vyzvaly k doplnění této žádosti, vydaly rozhodnutí. Za použití argumentace, že pokud by prováděly dokazování, pak by fakticky vedly obnovené řízení, dospěly správní orgány k absurdnímu závěru, že v řízení o povolení obnovy řízení není připuštěno provádění dokazování, neboť toto dokazování by znamenalo vedení obnoveného řízení. Správní orgány obou stupňů žádost žalobce o obnovu řízení interpretovaly tak, aby ji mohly zamítnout z formálních důvodů a nevyzvaly žalobce k jejímu doplnění s odůvodněním, že je dostatečně určitá. Nepřihlédly k úmyslu žalobce, který se domáhal obnovy řízení z toho důvodu, že předchozí argumentace příslušného služebního funkcionáře byla nesprávná. V prvotním řízení nebylo prováděno shromažďování materiálů ani nedošlo k dokazování a posuzování zjištěných skutečností. Za této situace je žalobce přesvědčen, že jakýkoliv jím získaný důkaz o nesprávnosti tvrzení služebního funkcionáře je způsobilý iniciovat obnovu řízení. Jedná se o informace vyplývající z tabulky "Operační odbor – Přesčasý", které dokazují, že na Operačním středisku v Táboře byl personální podstav a které tím vyvracejí (společně s argumentací správních soudů) ničím neodůvodněné tvrzení služebního funkcionáře, že služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem. Pokud by tímto důkazem žalobce disponoval již v rámci původního řízení, pak by jej použil. Jelikož však ze strany služebních funkcionářů dochází k zastírání a maskování této situace a žalobce tyto informace neměl k dispozici, nemohl je ani uplatnit v původním řízení. Žalobce tento důvod uplatnil, jakmile se o něm dozvěděl. Žalobce má za to, že s přihlédnutím k současné judikatuře má tato informace podstatný vliv na obsah původního rozhodnutí v tom smyslu, že minimálně části nároků by mělo být vyhověno. Z těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že jsou splněny podmínky pro obnovu řízení uvedené v § 192 odst. 1 písm. a) a c) zákona o služebním poměru. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení k rukám jeho zástupce.

[6] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 2. 7. 2014, č.j. 10 A 119/2013–34, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává. Uvedl, že důvodem pro obnovu řízení nemůže být právní názor služebního funkcionáře, byť se ukázal ve světle judikatury jako chybný, neboť toto pochybení zakládá případnou nezákonnost rozhodnutí, proti které se účastník může bránit jedinec cestou odvolání. Názor Nejvyššího správního soudu týkající se nařizování přesčasů lze považovat za právní posouzení věci, nikoliv za skutečnost nebo důkaz, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutkové zjištění podstatné pro objasnění skutkové stránky případu. Rozsudek nelze považovat za skutečnost či důkaz, z nichž je možné dovodit skutkové zjištění pro objasnění skutkových okolností případu.

[7] Námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného krajský soud nepřisvědčil. Důvod, pro který žalobce požádal o povolení obnovy řízení, byl řádně zjišťován jak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i v rozhodnutí žalovaného. Nebyl důvod se vypořádávat s důkazními návrhy, které navíc ani nebyly specifikovány, ohledně prokázání nepravdivosti tvrzení služebního funkcionáře, že služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem, jak mělo vyplývat z přípisu služebního funkcionáře ze dne 27. 1. 2011. V tomto sdělení nejsou uváděny žádné konkrétní závěry ohledně nařizování služby přesčas kromě obecného závěru, že nařizování služby přesčas proběhlo v souladu se zákonem. Z toho důvodu

bylo zcela irelevantní navrhnout dokazování k existenci důvodů obnovy řízení. Je zřejmé, že nevyhovění žádosti žalobce o proplacení přesčasů nepředcházelo žádné správní řízení a neproběhlo žádné dokazování, u kterého by mohlo být prokazováno nepravdivé tvrzení služebního funkcionáře. Závěr služebního funkcionáře v uvedeném přípisu, že žádosti žalobce o proplacení přesčasových hodin se nevyhovuje, byl žalovaným prohlášen za rozhodnutí a žalobcem akceptován, odvolání proti němu podáno nebylo. „Rozhodnutí“, které je toliko neformálním přípisem, bylo vydáno bez opatřování důkazů, které by bylo lze zkoumat a případně vyvracet, a to právě pro absenci jakéhokoliv řízení a dokazování. Nápravy lze dosáhnout pouze mimořádným prostředkem, který je pro tento druh vad zákonem o služebním poměru určen. Jedná se o přezkumné řízení, které je sice řazeno mezi dozorčí prostředky práva, což však nevyklučuje iniciování této nápravy přímo účastníkem řízení. O tom byl ostatně žalobce správními orgány poučen.

[8] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobce ohledně neúplnosti spisu ve vztahu k vnitřním předpisům, na něž správní orgány obou stupňů odkazovaly, neboť vnitřní předpisy není povinnost zakládat do spisu a ani nepodléhají povinnosti dokazování. Pokud nebylo žádosti žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vyhověno, je třeba k nápravě zvolit jiný právní prostředek. K námitce, že o žádostech o doplacení přesčasů v prvním stupni v současné době rozhoduje náměstek ředitele Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje, krajský soud uvedl, že nesouvisí s přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí. V řízení před správním orgánem prvního stupně byl dále žalobce informován o tom, že se může vyjádřit, případně návrh doplnit. V odvolacím řízení byl dne 28. 5. 2013 informován, že dne 16. 7. 2013 bude ukončeno shromažďování podkladů a byl vyrozuměn, že může požádat o doplnění členů senátu, v odvolacím řízení nebyly prováděny žádné důkazy. K tvrzení žalobce, že mu nebylo umožněno účastnit se jednání senátu poradní komise, krajský soud uvedl, že toto právo mu ustanovením § 194 zákona o služebním poměru explicitně zaručeno není. Žalobce sice požádal o účast na jednání senátu poradní komise a o termínu jednání informován nebyl, bylo však vyhověno jeho návrhu a komise byla doplněna o člena odborového orgánu. Důvod, pro který se takto doplněný člen jednání senátu nezúčastnil, nelze z písemností ve spise zjistit. Krajský soud zdůraznil, že výsledkem činnosti senátu poradní komise je návrh rozhodnutí, který však nemusí služební funkcionář akceptovat a tento návrh na rozhodnutí pro služebního funkcionáře není aktem, který by přímo zasahoval do práv a povinností účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že návrh rozhodnutí je součástí spisu, má žalobce nepochybně právo se s takovým návrhem seznámit, případně se k němu vyjádřit. Žalobce měl dle statutu poradní komise právo být přizván k jednání senátu komise, ovšem přizván nebyl. Toto porušení procesního práva žalobce účastnit se jednání senátu však podle krajského soudu nemělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť v případě žádosti žalobce o obnovu řízení bylo pouze zkoumáno naplnění některého z taxativně stanovených důvodů pro povolení obnovy řízení. Samotná obnova řízení právě pro neexistenci taxativně stanoveného důvodu povolena nebyla. Soud proto neshledal zkrácení žalobce na jeho právech.

[9] Krajský soud dále neshledal porušení § 192 odst. 3 ani § 181 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o služebním poměru. Žalobce v žádosti o obnovu řízení nepředložil žádné důkazy a argumentoval pouze právním názorem Nejvyššího správního soudu, na jehož základě mělo dojít odlišnému právnímu posouzení žalovaným. Ve sdělení služebního funkcionáře ze dne 27. 1. 2011 (posléze označené jako rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o proplacení přesčasů) nejsou uvedeny důkazy ohledně proplacení přesčasových hodin. Žádosti žalobce o proplacení přesčasů nebylo vyhověno z toho důvodu, že žalovaný trval na tom, že služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru. Na základě jakých úvah a za jakých skutkových zjištění byl tento závěr vysloven, však ve sdělení, které

pokračování

představovalo prvostupňové rozhodnutí, jehož obnova byla požadována, uvedeno není. Žalobce sám uvádí, že v původním rozhodnutí ve sdělení ze dne 27. 1. 2011, nebylo prováděno dokazování. Právě pro tuto skutečnost bylo zapotřebí využít proti tomuto aktu, kterým bylo zasazeno do práv žalobce, nejprve řádný opravný prostředek, odvolání. Žalobcem uplatněným mimořádným prostředkem – obnovou řízení, však lze napravovat vady skutkové, nikoli vady právní. Žalobce tedy ne zvolil správný druh mimořádného opravného prostředku a zamítnutí jeho žádosti tak bylo správným postupem. Výtku žalobce, že nebyl vyzván k odstranění vad žádosti o obnovu řízení, krajský soud zhodnotil jako neopodstatněnou, neboť žádost byla dostatečně určitá a nemusely žalobce vyzývat k jejímu doplnění. Nemůže obstát ani tvrzení žalobce, že jakýkoliv získaný důkaz o nesprávnosti tvrzení služebního funkcionáře je způsobilý s úspěchem iniciovat obnovu řízení.

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v první řadě namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku nepřekoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spisu, neboť spis neobsahuje veškeré podklady rozhodnutí – zejména vnitřní předpisy Policie ČR, které nejsou zveřejňované ve Sbírce zákonů ani jiné veřejné sbírce a z tohoto důvodu je jimi nutno vést dokazování a doložit je do spisu. Ohledně pravomoci služebního funkcionáře, který má ve věci rozhodovat, stěžovatel poukázal na skutečnost, že v tomto případě je odkazováno na vnitřní předpis – závazný pokyn policejního prezidenta č. 154/2012, dle kterého měl v této věci rozhodovat ředitel Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, ačkoliv v jiné věci jiného účastníka o obdobném nároku rozhodoval v prvním stupni náměstek ředitele. Podle stěžovatele tak za této situace není zřejmé, který služební funkcionář měl být příslušný k rozhodování o této věci. Ohledně odkazu krajského soudu na vnitřní předpisy policie ČR, a to zejména na závazné předpisy policejního prezidenta č. 206/2011 a č. 154/2012 je podle stěžovatele rozsudek krajského soudu nepřekoumatelný, neboť tyto předpisy nejsou obsaženy ve spise a krajský soud tímto přejímá nepodloženou argumentaci žalovaného. Z uvedeného stěžovatel dále usuzuje, že rozhodnutí soudu je nepřekoumatelné, neboť nemá oporu ve spise. Další pochybení krajského soudu dle názoru stěžovatele spočívá v nesprávném posouzení odepření práva stěžovatele účastnit se jednání senátu poradní komise. Podle stěžovatele je nesprávný závěr krajského soudu, že okolnosti, za nichž je svoláván senát poradní komise, nejsou podstatné, neboť návrh senátu poradní komise není závazným podkladem pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že krajský soud neměl k dispozici předmětný závazný pokyn policejního prezidenta. S ohledem na znění § 194 zákona o služebním poměru je stěžovatel přesvědčen, že porušení pravidel uvedených ve vnitřním předpise služebního funkcionáře znamená i porušení zákonných norem. Předpisy pro jednání poradní komise tak je třeba respektovat. V případě stěžovatele se jedná o porušení jeho práva účasti na jednání a hlasování senátu. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že pravidla pro jednání senátu poradní komise jsou upravena závazným pokynem policejního prezidenta, přičemž dle jeho přílohy č. 1 je předseda senátu povinen, požádá-li o to účastník, přizvat jej k jednání senátu a umožnit mu uplatnit jeho procesní práva dle § 174 zákona o služebním poměru. Vzhledem k tomu, že návrh senátu obsahuje skutkové i právní posouzení věci a služební funkcionář následně pouze rozhoduje, zda se ztotožní s rozhodnutím senátu poradní komise či nikoliv (ostatní práci za něj vykonává senát), má stěžovatel za to, že pochybení senátu poradní komise nelze přehlížet jako nepodstatné, jak to činí krajský soud. Podle stěžovatele v posuzované věci nemohlo proběhnout platné jednání a hlasování, neboť jeden člen senátu poradní komise nebyl o jejím jednání vyrozuměn. Závěr soudu, že nelze soudně přezkoumávat postup senátu poradní komise, neboť není upraven zákonem, je tedy podle stěžovatele nesprávný. Pochybení žalovaného spatřuje stěžovatel také v tom, že v odvolacím řízení nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí

a nebylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil. Toto porušení svých práv považuje stěžovatel za zásadní a je přesvědčen, že by pro něj mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno.

[11] Podle stěžovatele je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro jeho vnitřní rozpornost, neboť na jedné straně soud uvádí, že žalobce nepředložil žádné důkazy v žádosti o obnovu řízení a následně, že tato vada není formální vadou. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že pokud v žádosti o obnovu řízení neuplatnil důkazy o svých tvrzeních, tak jej v tomto směru měly správní orgány poučit, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[12] Stěžovatel dále poukázal na to, že spolu s odvoláním uvedl a do spisu doložil důkaz (tabulku "Operační odbor – Přesčas") o tom, že služba přesčas byla nařizována v důsledku personálního podstavu. Pokud by tato skutečnost byla v původním řízení prokázána, pak by nemohla být jeho žádost o doplacení služebního příjmu zamítnuta, neboť dle ustálené judikatury správních soudů služba přesčas konaná z důvodu trvalého personálního podstavu, není v souladu se zákonem. Tato skutečnost podle stěžovatele představuje důvod pro obnovu řízení uvedený v § 192 odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o služebním poměru. V původním řízení nemohl stěžovatel tento důkaz využít, neboť jím nedisponoval. Uvedená skutečnost navíc svědčí o nesprávnosti závěru uvedeného v rozhodnutí (sdělení) ze dne 27. 1. 2011, že služba přesčas byla nařízena v rozporu se zákonem.

[13] Stěžovatel upozornil na skutečnost, že nápravy nespravedlivého, nesprávného a nezákonného rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27. 1. 2011 vydaného ve formě přípisu nelze dosáhnout jinými zákonnými prostředky. Stejně jako žalovaný se této povinnosti vyhýbá také ministerstvo vnitra. V této souvislosti žalobce uvedl, že ministři vnitra podal podnět k zahájení přezkumného řízení týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2011. Ministr vnitra se však zjevnými pochybeními odmítl zabývat. Žaloba proti rozhodnutí ministra byla odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. 10 Ad 8/2014 a kasační stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 105/2014 – 35. Z postupu všech správních orgánů tak podle stěžovatele vyplývá úmysl se celou věcí nezabývat, navzdory zjevné prvotní nezákonnosti.

[14] Pro úplnost stěžovatel dodal, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2011 nepodal odvolání, neboť toto sdělení nebylo jako rozhodnutí označeno. Podle stěžovatele správní orgán úmyslně vydal rozhodnutí ve formě přípisu, aby příslušníky uvedl v omyl, že se nejedná o rozhodnutí. Dalším důvod pro nepodání odvolání proti tomuto rozhodnutí spočíval v tom, že stěžovatel nedisponoval žádným důkazním materiálem. Veškerý tento materiál měl správní orgán.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobcem uváděné důvody neobstojí. Konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i rozsudek krajského soudu se dostatečně vypořádávají s tím, že v dané věci nebyly splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 192 zákona o služebním poměru. Ve správním řízení rozhodovali v obou stupních příslušní služební funkcionáři. Žalovaný se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že nelze dovodit, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve spise v důsledku absence vnitřních předpisů, neboť v řízení o povolení obnovy řízení se zkoumá pouze existence zákonem taxativně stanovených důvodů obnovy. Krajský soud podle žalovaného správně posoudil a zdůvodnil, proč nemohlo porušení stěžovatelova práva účastnit se jednání senátu poradní komise způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012 - 48. Okolnosti, na základě kterých je senát poradní komise svoláván, nejsou podstatné, postup jednání senátu

pokračování

poradní komise není stanoven zákonem, a proto nelze soudní cestou jednání poradní komise přezkoumávat. K námitce stěžovatele, že nebyl vyzván k odstranění vad žádosti o obnovu řízení, žalovaný uvedl, že žalobcova žádost byla dostatečně určitá a nebyl tak důvod vyzývat žalobce k jejímu doplnění. Proti rozhodnutí (sdělení) ze dne 27. 1. 2011 mohl žalobce použít řádný opravný prostředek. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení otázky, zda správní orgány postupovaly správně, když neshledaly důvod pro nařízení obnovy řízení.

[19] Podle § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, *řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit.*

[20] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel přípisem ze dne 20. 12. 2010 požádal s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10 A 34/2010 – 28, o proplacení 150 přesčasových hodin za rok 2009. Na tuto žádost reagoval správní orgán prvního stupně sdělením ze dne 27. 1. 2011, č. j. KRPC-80675-2/ČJ-2010-0200 OP, v němž uvedl, že s ohledem na uvedený rozsudek krajského soudu probíhá v odvolacím řízení nové posouzení odvolání bývalého policisty a žádosti stěžovatele nevyhovuje, neboť i nadále zastává názor, že předmětná služba byla nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru.

[21] Přípisem ze dne 19. 11. 2012 stěžovatel znovu vyzval služebního funkcionáře k proplacení 150 přesčasových hodin za rok 2009 a současně jej vyzval, aby provedl přepočítání nároků, které mu vznikly v souvislosti se skončením služebního poměru k 30. 6. 2010. Správní orgán prvního stupně na tuto opakovanou výzvu reagoval přípisem ze dne 13. 12. 2012, č. j. KRPC-176277-1/ČJ-2012-0200 OP v němž uvedl, že této výzvě předcházela žádost evidovaná pod č. j. KRPC-80675-2/ČJ-2010-0200 OP, která byla vyřízena přípisem ze dne 27. 1. 2011. Ve smyslu § 178 zákona o služebním poměru však tato žádost zahájila řízení a přestože vyřízení žádosti nebylo označeno jako rozhodnutí, o rozhodnutí se jednalo s ohledem na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2009, č. j. 4 Ads 133/2008 – 122. Zamítnutí žádosti přípisem ze dne 27. 1. 2011, č. j. KRPC-80675-2/ČJ-2010-0200 OP, tak představuje rozhodnutí, které je v právní moci a lze je napadnout pouze mimořádným opravným prostředkem ve smyslu § 192 či § 193 zákona o služebním poměru.

[22] Následně stěžovatel podal návrh na obnovu řízení, který byl zamítnut rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel mimo jiné

poukázal na příložený dokument - tabulku "Operační soubor – přesčas" a uvedl, že tento dokument umožňuje obnovu řízení, neboť z něj vyplývá, že přinejmenším v roce 2008 a 2009 byl na Operačním středisku v Táboře personální podstav. Dle judikatury správních soudů přitom nedostatečné personální obsazení nemůže být důvodem k tomu, aby mohla být příslušníkům nařizována služba přesčas. Pokud příslušníkům byla na základě personálního podstavu nařizována služba přesčas, nejedná se o službu nařízenou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a proto není možné ji započítávat do limitu 150 neplacených hodin.

[23] Žalovaný odvolání zamítl, aniž by se se stěžovatelem uváděným důvodem pro nařízení obnovy řízení uvedeným v této odvolací námitce jakkoliv vypořádal. Žalovaný totiž jako důvod obnovy řízení uváděný stěžovatelem shledal pouze závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 – 126. Žalovanému přitom nic nebránilo zabývat se důkazem – „Operační soubor – přesčas“, který stěžovatel předložil v odvolání a který dle názoru stěžovatele umožňuje obnovu řízení. Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání a zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. Nezbyvá tak než konstatovat, že žalovaný se nevypořádal se stěžovatelem předestřeným důkazem, který může mít vliv na posouzení věci, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a mělo být z tohoto důvodu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno krajským soudem. K tomu je možno odkázat na rozsáhlou judikaturu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Specificky k odůvodnění rozhodnutí ve věci žádosti o povolení obnovy řízení lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2003, č. j. 6 A 59/2000 - 57, č. 154/2004 Sb. NSS, podle něhož správní orgán je povinen „jednotlivě zkoumat u každé skutečnosti a každého důkazu, jimiž se dokládá návrh na povolení obnovy řízení, zda odůvodňují povolení obnovy řízení či nikoliv. Rozhodnutí (...) o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení, které je odůvodněno pouze konstatováním, že daňovým subjektem uváděné skutečnosti a důkazy nejsou takovými důvody, se kterými by § 54 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, spojoval možnost užití tohoto mimořádného opravného prostředku, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Ačkoli citovaný rozsudek se týkal řízení o povolení obnovy řízení dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, lze jeho závěry vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Pokud tedy krajský soud nevzal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v úvahu, ačkoli stěžovatel v žalobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného výslovně namítal a poukazoval na navržený nový důkaz, je nezákonný i rozsudek krajského soudu a musí být zrušen.

[24] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že přípis žalovaného ze dne 27. 1. 2011, č. j. KRPC-80675-2/ČJ-2010-0200 OP, je s ohledem na jeho obsah (zamítnutí žádosti stěžovatele o proplacení přesčasových hodin) vskutku nutno považovat za rozhodnutí, přestože nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí uvedené v § 68 správního řádu. O uvedeném ostatně není mezi účastníky sporu. Stěžovatelem dovolávaný nový důkaz Nejvyšší správní soud neměl k dispozici, neboť se nenachází ve správním spise ani ve spise krajského soudu a ke kasační stížnosti stěžovatel přiložil patrně nedopatřením pouze jeho zlomek. Jestliže tento nový důkaz skutečně prokazuje, že na pracovišti stěžovatele existoval v roce 2009 personální podstav, který byl řešen nařizováním služeb přesčas, jedná se o důvod obnovy řízení uvedený v § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojení s konstantní judikaturou správních soudů, podle které výjimečným případem umožňujícím nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby není dlouhodobý či trvalý nedostatek příslušníků útvaru bezpečnostního sboru, neboť v takovém případě služba přesčas ztrácí svůj mimořádný charakter a stává se z ní pravidelný způsob zajištění plnění úkolů bezpečnostního sboru (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 – 41). Takový nový důkaz totiž odůvodňuje jiné řešení otázky, zda má stěžovatel nárok na proplacení přesčasových

pokračování

hodin v roce 2009, která byla předmětem rozhodnutí ze dne 27. 1. 2011. Uvedené samozřejmě platí za předpokladu, že je pravdivé tvrzení stěžovatele, že uvedeným důkazem v původním „řízení“ – tj. před vydáním rozhodnutí ze dne 27. 1. 2011 nedisponoval, a je tedy splněna také další podmínka vyplývající z citovaného ustanovení zákona o služebním poměru, že stěžovatel tuto novou skutečnost nemohl uplatnit v původním řízení.

[25] S ohledem na výše uvedené je dále zřejmé, že závěr krajského soudu, podle kterého důvod, pro který žalobce požádal o povolení obnovy řízení, byl řádně posouzen v rozhodnutích správních orgánů, které správně nashledaly důvod provádět důkazní návrhy stěžovatele, není správný. Nesprávná je rovněž argumentace krajského soudu, v níž s poukazem na skutečnost, že sdělení (rozhodnutí) ze dne 27. 1. 2011 nepředcházelo žádné formalizované správní řízení, neproběhlo žádné dokazování a v tomto rozhodnutí nejsou uváděny žádné konkrétní závěry ohledně nařizování služby přesčas, dovedl, že bylo irrelevantní zabývat se stěžovatelem navrženými novými skutečnostmi (důkazy) k posouzení existence důvodů obnovy řízení. Zásadní procesní pochybení správního orgánu při vydání původního rozhodnutí totiž nemohou jít k tíži stěžovatele a způsobit, že by v návrhu na obnovu řízení nemohl uplatnit nové důkazy. Důvod pro odmítnutí stěžovatelem navrženého nového důkazu nepředstavuje ani skutečnost, že stěžovatel nepodal proti původnímu rozhodnutí (přípisu) odvolání. To platí tím spíše, že toto rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti správního rozhodnutí, a stěžovatel tak ani nebyl poučen o možnosti podat řádný opravný prostředek (odvolání).

[26] Důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spatřovaný stěžovatelem v jeho vnitřní rozpornosti však dán není. Podání stěžovatele, jímž se stěžovatel domáhal obnovy řízení, totiž splňovalo formální náležitosti, stěžovatel v něm však nezmínil žádný důkaz odůvodňující povolení obnovy řízení (na předmětný dokument „Operační soubor – přesčasy“ poukázal až v odvolání a posléze v žalobě a kasační stížnosti) a odkázal pouze na judikaturu správních soudů, která však představuje pouze právní posouzení, nikoli některý z důvodů obnovy řízení ve smyslu § 192 zákona o služebním poměru. Krajský soud tudíž žádost stěžovatele o obnovu řízení vyhodnotil správně, když uvedl, že netrpěla vadou, která by ji činila nezpůsobilou k projednání. Nebylo proto namístě uplatnit postup k odstranění vad podání a služebnímu funkcionáři nic nebránilo v posouzení, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 192 zákona o služebním poměru.

[27] Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že případné nápravy nezákonnosti rozhodnutí ze dne 27. 1. 2011 již nelze dosáhnout jinak než prostřednictvím obnovy řízení (jsou-li pro její povolení dány zákonné předpoklady), neboť přezkumné řízení k jeho podnětu zahájeno nebylo, žaloba, kterou se bránil proti tomuto postupu Ministerstva vnitra byla odmítnuta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 10 Ad 8/2014 – 15, a kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v této věci byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 105/2014 – 35.

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku stěžovatele, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a z tohoto důvodu musí být zrušen i napadený rozsudek krajského soudu, vyjadřuje se Nejvyšší správní soud ke zbývajícím kasačním námitkám toliko ve stručnosti a pro úplnost.

[29] V případě námitky, že rozhodnutí žalované nemá oporu ve spisu, neboť spis neobsahuje veškeré podklady rozhodnutí – zejména vnitřní předpisy Policie ČR, které nejsou zveřejňované a proto je nutné je dokazovat a doložit je do spisu, se Nejvyšší správní soud plně ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v posuzované věci vnitřní předpisy není nutné zakládat do spisu a ani nepodléhají dokazování. Jak rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2013,

č. j. 4 Ads 118/2012 - 38, je třeba rozlišit mezi působením vnitřních předpisů navenek vůči třetím osobám a interně vůči příslušníkům bezpečnostního sboru. V posuzované věci se jedná o rozhodování služebního funkcionáře ve věci služebního poměru příslušníka bezpečnostních sborů, proto je třeba vycházet z toho, že příslušník bezpečnostního sboru interní předpisy Policie České republiky zná. K odlišnému posouzení není důvodem ani skutečnost, že v případě stěžovatele se jedná o příslušníka bezpečnostního sboru, který služební poměr ukončil, neboť se tak stalo v nedávné době.

[30] Důvodná není ani námitka stěžovatele týkající se pravomoci služebního funkcionáře, který má ve věci rozhodovat v prvním stupni, neboť v posuzované věci v prvním stupni rozhodl ředitel Krajského ředitelství policie Jihočeské kraje, což je v souladu s § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru, větou první, dle které *ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak*. Odkaz krajského soudu na vnitřní předpisy policie ČR (závazné předpisy policejního prezidenta č. 206/2011 a č. 154/2012) nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Uvedené vnitřní předpisy sice nejsou obsaženy ve spise, argumentace krajského soudu však na nich nestojí. V případě předpisu policejního prezidenta č. 206/2011, krajský soud pouze zmínil, že na něj žalobce poukazuje. Předpis policejního prezidenta č. 154/2012 pak krajský soud zmínil pouze v souvislosti s argumentací ustanovením § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[31] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení otázky porušení práva stěžovatele účastnit se jednání senátu poradní komise. Stěžovatel se účasti na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta domáhal v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Právo účastnit se jednání senátu poradní komise vyplývá i z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť dle tohoto ustanovení má účastník mimo jiné právo klást otázky svědkům a znalcům, tj. účastnit se dokazování, které probíhá při ústním jednání. Stejně právo vyplývá stěžovateli i z jím dovolávané přílohy č. 1 závazného pokynu policejního prezidenta. Stěžovatel tedy měl právo se jednání senátu poradní komise zúčastnit a senát poradní komise pochybil, když jej k jednání nepozval a neumožnil mu tak realizaci tohoto jeho práva. V posuzované věci nicméně v rámci jednání senátu k žádnému dokazování nedošlo (bylo pouze zkoumáno naplnění některého z taxativně stanovených důvodů pro povolení obnovy řízení) a účast stěžovatele nebo jeho zástupce při jednání senátu poradní komise tudíž nebyla nutná. Porušení procesního práva stěžovatele v tomto případě proto nebylo samo o sobě natolik závažné, aby zapříčinilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného. To platí tím spíše s přihlédnutím ke skutečnosti, na kterou poukázal již krajský soud, že výsledkem jednání senátu poradní komise je toliko návrh rozhodnutí, který však služební funkcionář rozhodující ve věci samé nemusí akceptovat. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na závěry, k nimž dospěl v rozsudku ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012 – 48, v němž uvedl, že doporučení senátu poradní komise má význam především pro rozhodujícího služebního funkcionáře, který nese svou vlastní procesní odpovědnost za to, jaké podklady si opatří pro rozhodnutí. Předmětem přezkoumání (§ 65 odst. 1, § 102 s. ř. s.) je pouze rozhodnutí služebního funkcionáře, nikoli doporučení poradní komise.

[32] Nesprávný je ovšem názor krajského soudu, že nelze soudně přezkoumávat postup senátu poradní komise, neboť není upraven zákonem či podzákonným předpisem, nýbrž pouze vnitřními předpisy. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že shledává obecně nežádoucím, pokud procesní postupy správních orgánů jsou upraveny toliko vnitřními předpisy, a to dokonce nad rámec toho co je třeba k provedení či upřesnění ustanovení právních předpisů. To je obecně problematické vzhledem k zásadě legality zakotvené v § 2 odst. 1 správního řádu a k požadavku výkonu veřejné moci pouze způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Vnitřní předpisy však přesto mohou plnit pozitivní roli, neboť kodifikují správní praxi

pokračování

a přispívají tak k větší míře právní jistoty dotčených osob. V posuzovaném případě navíc byly vnitřní předpisy vydány na základě výslovného zmocnění obsaženého v § 194 zákona o služebním poměru. V tomto smyslu, neodporují-li právnímu předpisu, jsou rovněž vnitřní předpisy závazné pro správní orgány a účastníci se jich vůči správním orgánům mohou dovolat, a to i v přezkumném řízení soudním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS).

[33] K námitce stěžovatele, že nemohlo proběhnout platné jednání a hlasování, neboť jeden člen senátu poradní komise nebyl o jejím jednání vyrozuměn, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhl provést důkaz vyjádřením odborové organizace na podporu svého tvrzení o nevyrozumění členky senátu poradního sboru – zástupkyně odborové organizace. Krajský soud důkaz neprovedl, protože dospěl k výše uvedenému nesprávnému názoru, že soud nemůže přezkoumávat postup senátu poradní komise, který je upraven vnitřním předpisem. V důsledku neprovedení tohoto důkazu nemůže soud posoudit důvodnost této námítky stěžovatele, lze ovšem uvést, že ukázalo-li by se tvrzení stěžovatele, že někteří členové senátu poradní komise nebyli o jednání vyrozuměni, pravdivým, mohlo by to dle okolností případu vést i k nezákonnosti rozhodnutí služebního funkcionáře.

[34] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že v odvolacím řízení nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí a nebylo mu umožněno, aby se k nim vyjádřil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovateli byla dána možnost se s shromážděnými podklady seznámit, neboť byl přípisem ze dne 28. 5. 2013, č. j. PPR-14732-2/ČJ-2013-990131, který byl jeho zástupci doručen 5. 6. 2013, informován, že nejpozději dne 16. 7. 2013 bude ukončeno shromažďování podkladů a byl vyrozuměn, že může požádat o doplnění senátu o člena odborové organizace. Po uvedeném datu již nebyly prováděny žádné důkazy ani nebyl spis doplněn o další podklady, z nichž by žalovaný vyšel při vydání napadeného rozhodnutí.

[35] Jak již bylo uvedeno výše, v projednávané věci měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro důvodně namítanou vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jelikož tak krajský soud neučinil, je napadený rozsudek rovněž nezákonný, což má za následek nutnost zrušit jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[36] V dalším řízení proto bude na žalovaném, aby se zabýval tím, zda stěžovatelem předložený důkaz představuje důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 192 zákona o služebním poměru a o této otázce řádně a přezkoumatelně rozhodl. Tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu je žalovaný v dalším řízení podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[37] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 12. 8. 2013, č. j. PPR-14732-8/ČJ-2013-990131. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

[38] Podle § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s., rozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[39] O náhradě nákladů řízení o žalobě před Krajským soudem v Českých Budějovicích a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, celkem tedy 8.000 Kč. Stěžovatel byl v řízení zastoupen zástupcem Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, proto k náhradě nákladů řízení patří rovněž odměna a hotové výdaje tohoto zástupce. V řízení před krajským soudem má stěžovatel právo na náhradu odměny za právní zastupování za tři úkony právní služby jeho zástupce (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na soudním jednání konaném u krajského soudu dne 2. 7. 2014) ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) a g), § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů]. V řízení o kasační stížnosti má stěžovatel právo na náhradu odměny za právní zastoupení za jeden úkon právní služby jeho zástupce (podání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu]. Stěžovateli tak náleží náhrada odměny jeho právního zástupce ve výši 12.400 Kč. Dále stěžovateli náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 1.200 Kč. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náhrada nákladů o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) nezvyšuje. Celkem tedy je povinen žalovaný uhradit stěžovateli na nákladech řízení částku 21.600 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2014

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu